

Profesor Aner Preminger se ve svém článku zabývá evolucí reprezentace arabské minority v izraelských filmech, což je pro něj velice důležité nejen pro samotné zkoumání filmu jako takového, ale i z hlediska ilustrace vývoje veřejného mínění, co se vztahu k „těm druhým“ (kde Izraelec je „já“ a Arab „ten druhý“) týče. Autor tak vychází částečně ze symptomatického pojetí filmu, jako ilustraci vlastní metodologie uvádí příklad Siegfrieda Krakauera.

Práce je částečně vedena jako polemika s autorkou Ellou Shohat, která již dříve zaregistrovala, že v izraelském filmu jsou jen velice málo zastoupeny arabské minority, ať již obyvatelé Izraele, či Palestiny. Ve svých závěrech však podle Premingera není autorka vždy přesná a tato nepřesnost je nám ilustrována na konkrétních příkladech.

Mnohem podstatnější je však samotný autorův průzkum jednotlivých filmů, který naznačuje velice zajímavý vývoj v reprezentaci arabských charakterů.

V šedesátých letech máme pouze satirické ukázání černobílého vidění světa izraelskými tvůrci. Preminger mluví o scéně z filmu *Hole in the Moon* (1965, Uri Zohar), kde je naznačeno, že Arabové hrají vždy záporné charaktery.

Poté se přesouváme do let sedmdesátých a osmdesátých, s filmy *My Michael* (1975, Dan Wolman), kde je zkoumán obraz Arabů jako podvědomé hrozby, přes film *Hamsin* (1982, Dan Wachsmann), který odhaluje předsudky i v liberálních izraelských kruzích. Opravdovým přelomem je však podle Premingera vězeňské drama *Beyond the Walls* (1984, Uri Barabash), kde je arabský charakter znázorněn jako kladný, či pozdější snímek *Avanti Popolo* (1986, Rafi Bukae), ve kterém jsou dokonce Egypťané hlavními protagonisty příběhu.

Článek na malém prostoru zkoumá poměrně zevrubně složitou a nelehce uchopitelnou tematiku předsudků a jeho hodnota tkví i v možnosti aplikací metodologie na jiný kontext, než pouze ten Izraelský.